

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. Пещера, 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, III НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОСИЦА ИЛ. В.А

при участието на секретаря Евелина Н. Генинска
като разгледа докладваното от РОСИЦА ИЛ. В.А Административно
наказателно дело № 20225240200133 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на П. Т. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Батак, ул. „С. Караджа“ № 8, чрез адв. С. П., против Наказателно постановление № 22-0315-000337/18.07.2022 г. на Началника на РУ-Пещера при ОДМВР – Пазарджик, в частта, с която на жалбоподателя П. Т. Т. са наложени следните административни наказания: 1) административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв. (двадесет лева), на основание чл. 185 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 70, ал. 3 от ЗДвП и 2) административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв. (двадесет лева), на основание чл. 185 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП.

В жалбата са изложени подробни съображения за неправилност и незаконосъобразност на наказателното постановление (НП) в атакуваната му част. Формулирано е искане за отмяна на НП в обжалваната част. Претендират се разноси.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя - адв. С. П. поддържа жалбата и моли за отмяна на НП в атакуваната част. Депозира писмено становище по съществото на делото, в което излага доводи

за незаконосъобразност и необоснованост на НП в обжалваната част. Претендира присъждане на разноски.

Административнонаказващият орган - Началникът на РУ - Пещера при ОДМВР – Пазарджик, редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител в съдебно заседание. Депозира писмено становище, в което излага традиционните бланкетни съображения за правилност, обоснованост и законосъобразност на НП и моли за потвърждаването му. Със съпроводително писмо, с което изпраща жалбата и административнонаказателната преписка, релевира възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид изложените в жалбата оплаквания, становищата на страните и след като анализира събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 04.07.2022 г., около 20:15 часа, в гр. Батак на пл. „С. Божков“, жалбоподателят П. Т. Т. управлявал лек автомобил - джип „Гранд Чероки“, с рег. № РА7253КМ, негова лична собственост, без включени светлини за движение през деня или с къси светлини. Поради това автомобилът бил спрял за проверка от свид. И. П. Х. – младши инспектор в ПУ – Батак при РУ - Пещера, при която било установено и това, че жалбоподателят управлява МПС с АУАН бл. № 195534/26.05.2022 г. след изтичането на един месец от издаването му, както и че водачът управлява автомобила без да използва обезопасителен колан при наличие на такъв в автомобила.

За констатираните обстоятелства свид. И. Х., в присъствието на П. В. – свидетел-очевидец при установяване на нарушението и на нарушителя П. Т., съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) бл. № 197475/04.07.2022 г. Актосъставителят квалифицирал нарушенията по чл. 70, ал. 3 от ЗДвП, чл. 137А от ЗДвП и чл. 157, ал. 6 от ЗДвП. Жалбоподателят подписал АУАН с изявлението „имам възражения“, без да изложи конкретни такива. Възражения не постъпили и в срока по чл. 44 от ЗАНН. На същата дата – 04.07.2022 г. на жалбоподателя бил връчен препис от АУАН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено процесното НП, с което на жалбоподателя П. Т. Т. са наложени административни наказания, както

следва: за извършено нарушение по чл. 70, ал. 3 от ЗДвП, на основание чл. 185 от ЗДвП, е наложено наказание „глоба“ в размер на 20 лв.; за извършено нарушение по чл. 137А от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 от ЗДвП, е наложено наказание „глоба“ в размер на 50 лв. и за извършено нарушение по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП, на основание чл. 185 от ЗДвП, е наложено наказание „глоба“ в размер на 20 лв. Наказателното постановление било връчено на жалбоподателя на 05.10.2022 г. Същото е обжалвано само в частта, в която на основание чл. 185 от ЗДвП, на жалбоподателя са наложени следните наказания: 1) административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв., за извършено нарушение по чл. 70, ал. 3 от ЗДвП и 2) административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв., за извършено нарушение по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП, поради което само в тази част е предмет на съдебен контрол.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от доказателствената съвкупност по делото, включваща писмените доказателства, приложени по административнонаказателната преписка, надлежно приобщени по делото и събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства.

Разпитан като свидетел актосъставителят И. Х. потвърждава авторството на АУАН и направените в него констатации. Същият уточнява, че жалбоподателят е управлявал процесния автомобил без задължително включени светлини за движение през деня или с къси светлини. Сочи, че по време на извършване на нарушението видимостта не е била намалена. Счита, че не е задължително да описва в АУАН без какви точно задължителни - къси или дълги светлини се е движил управлението от жалбоподателя автомобил. Заявява, че било достатъчно да се посочи правната норма. Изложеното от актосъставителя кореспондира с показанията на свид. П. В. – очевидец на извършване на нарушенията, който дава еднопосочни сведения относно констатациите при проверката. Съдът кредитира показанията на актосъставителя И. Х. и свид. П. В., тъй като намира същите за обективни, логични и непротиворечиви помежду си.

Съдът кредитира и приложените по делото писмени доказателства, приобщени на основание чл. 283 от НПК, като относими към предмета на доказване по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна

страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, изхожда от процесуално легитимирана страна и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН.

Обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган – Началника на РУ-Пещера при ОДМВР-Пазарджик, а АУАН е съставен от оправомощено за това лице – свид. И. П. Х., заемащ длъжността „младши полицейски инспектор“ при ПУ - Батак към РУ-Пещера. Компетентността на актосъставителя и административнонаказващия орган, издал процесното НП, следва от представената по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи.

АУАН и НП са издадени при спазване на визираните в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН давностни срокове.

Независимо от гореизложеното, след запознаване с обстоятелствената част на АУАН и НП съдът счита, че при съставянето на АУАН и издаване на обжалваното НП в атакуваната му част са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, опорочаващи законосъобразността на административнонаказателната процедура, поради което и възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на НП в обжалваната му част се явяват основателни. Съображенията за това са следните:

По отношение на нарушението по чл. 70, ал. 3 от ЗДвП:

Съдът намира, че в процесния случай АУАН и НП не отговарят на изискванията съответно на чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН в частта, в която е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за извършено нарушение по чл. 70, ал. 3 от ЗДвП, тъй като в същите липсва пълно, ясно и точно описание на нарушението. Описанието на фактите в АУАН и Н П н е удовлетворява законовите изисквания за пълнота, така, че да не възниква съмнение относно

тяхното съдържание и изразената чрез тях държавна властническа воля. От фактическа страна нарушението по чл. 70, ал. 3 от ЗДвП е описано само като „управлява МПС без включени задължителни светлини“. От така даденото описание на нарушението не става ясно какви задължителни светлини се визират – светлини за движение през деня или къси светлини, или дълги светлини, габаритни светлини или светлина за осветяване на задната табела с регистрационния номер. Съгласно разпоредбата на чл. 70, ал. 3 от ЗДвП през деня моторните превозни средства се движат с включени светлини за движение през деня или с къси светлини, а съгласно нормата на чл. 70, ал. 1 от ЗДвП при движение през нощта и при намалена видимост моторните превозни средства и трамваите трябва да бъдат с включени къси или дълги светлини, габаритни светлини и светлина за осветяване на задната табела с регистрационния номер. Непосочването в АУАН и НП при фактическото описание на нарушението без какви точно задължителни светлини се е движил управляваният от жалбоподателя автомобил, възпрепятства възможността да се аргументира категоричен извод, че отговорността на жалбоподателя е правилно ангажирана по реда на чл. 70, ал. 3 от ЗДвП. Доколкото, в случая е отразено, че деянието е извършено на 04.07.2022 г., около 20:15 часа, би могло да се приеме, че то е осъществено все още в светлата част на денонощието и вероятно управляваният от жалбоподателя автомобил се е движил без светлини за движение през деня или къси светлини. Основанието за ангажиране на административнонаказателната отговорност на конкретен правен субект, обаче, не може да бъде извлечено по пътя на формалната или правна логика, тъй като това съществено би накърнило правото на защита на санкционираното лице. В случая в издаденото НП единствено е възпроизведен текста на сочената за нарушена законова разпоредба – чл. 70, ал. 3 от ЗДвП, без да са описани конкретни фактически обстоятелства, обосноваващи твърдяното нарушение. Липсата на надлежно описание на нарушението води до невъзможност на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице да разбере какво точно нарушение му е вменено и срещу какви факти да се защитава, което несъмнено нарушава правото му на защита. В случая актосъставителят и административнонаказващият орган не са изпълнили в пълен обем задълженията си съответно по чл. 42, ал. 1, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, което съставлява съществено процесуално нарушение, ограничаващо

правото на защита на санкционираното лице.

Гореизложеното налага извод, че обжалваното НП е незаконосъобразно и необосновано в частта си по т. 1, с която на основание чл. 185 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв. и следва да бъде отменено в тази част.

По отношение на нарушението по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП:

Административнонаказващият орган е приел от обективна страна, че на посочените в НП дата и място жалбоподателят е управлявал МПС с изтекъл срок на АУАН с бл. № 195534/26.05.2022 г., с което е нарушил нормата на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП при съставяне на акт за нарушение по ЗДвП контролният талон се отнема и се връща на водача след изпълнение на задължението по чл. 190, ал. 3 от ЗДвП, като актът за нарушението заменя контролния талон за срок до един месец от издаването му. Визираната разпоредба не въвежда конкретно правило за поведение за правните субекти, управляващи МПС, неизпълнението на което да е основание за ангажиране на административнонаказателната им отговорност. В нормата на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП е предвидено задължение за контролните органи при съставяне на акт за нарушение по ЗДвП: 1) да отнемат контролния талон на водача и 2) да го върнат след изпълнение на задължението по чл. 190, ал. 3 от ЗДвП, но не и конкретно деяние - действие или бездействие на конкретен правен субект – водач на МПС, което да е извършено виновно и да нарушава обществените отношения и реда на държавно управление. Доколкото разпоредбата на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП изобщо не изисква конкретно правно регламентирано поведение от страна на водачите на МПС, то обективно невъзможно е нарушаването на цитираната разпоредба от същите. Изложеното налага извода, че деянието на жалбоподателя, изразяващо се в управление на МПС с АУАН с бл. № 195534/26.05.2022 г. след изтичането на един месец от издаването на акта, е неправилно квалифицирано като административно нарушение по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП, тъй като същото е несъставомерно по посочения административен състав.

По изложените съображения съдът намира, че НП е незаконосъобразно в частта си по т. 3, с която на основание чл. 185 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв. и следва да

бъде отменено в тази част.

По разноските:

Съгласно чл. чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК.

Отговорността за разноски по АПК е регламентирана въз основа на общия принцип, че разноските се понасят и плащат от страната, чието искане е отхвърлено. Съгласно чл. 143 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

В случая процесуалния представител на жалбоподателя претендира присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., за което е представил Договор за правна защита и съдействие (л. 7). В договора е посочено, че оказаната правна помощ е безплатна, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата (ЗА). Въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати в полза на адв. С. П. от АК - Пловдив разноски в размер на 400,00 лв., съобразно чл. 38, ал. 2 от ЗА вр. чл. 36, ал. 2 от ЗА, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (изм. ДВ бр. 88 от 04.11.2022 г.), за осъществено процесуално представителство на жалбоподателя по делото, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА. Направеното в съпроводителното писмо от административнонаказващия орган възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. Размерът на претендирания адвокатски хонорар е съобразен с размера, предвиден в чл. 18, ал. 2, във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което същият е обоснован, а не прекомерен и следва да се заплати на адв. С. П. в посочения размер.

Искането на адв. С. П. за присъждане на направените разноски за пътни разходи за явяването му в съдебно заседание е неоснователно. Пътните разноски не са разноски по производството по делото. Разноски по производството са заплатените държавни такси, адвокатско

възнаграждение за оказана правна помощ и осъществено процесуално представителство и разноските, които страната поема за събиране на посочените от нея доказателства. Отговорността за разноски цели възстановяването на разноските, направени по делото във връзка с извършените процесуални действия по делото и оказаната правна защита, но не и направените пътни разходи от страната или от нейния процесуален представител (в този смисъл Решение № 13200/23.10.2020 г. по адм.д. № 7839/2020 г. на ВАС, V о., Решение № 3566/22.03.2017 г. по адм.д. № 8651/2016 г. на ВАС, VI о.). Поради това искането на адв. С. П. за присъждане на пътни разходи в размер на 27,09 лв. за явяването му в съдебно заседание следва да бъде оставено без уважение.

Съдът счита, че направените по делото разноски от бюджета на съда в общ размер на 39,31 лв., от които: 12,27 лв. - изплатени пътни разходи на свид. И. Х. и 27,04 лв. - изплатени пътни разходи на свид. П. В., следва да останат за сметка на държавата, на основание чл. 84 от ЗАНН във вр. чл. 190 от НПК (в този смисъл ТР № 3 от 08.04.1985 г. по н.д. № 98/1984 г. на ОСНК и ТР № 2 от 03.06.2009 г. на ВАС по тълк.дело № 7/2008 г.).

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0315-000337/18.07.2022 г. на Началника на РУ-Пещера при ОДМВР – Пазарджик, в частта, с която на жалбоподателя П. Т. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Батак, ул. „С. Караджа“ № 8, са наложени следните административни наказания: 1) административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв. (двадесет лева), на основание чл. 185 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 70, ал. 3 от ЗДвП и 2) административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв. (двадесет лева), на основание чл. 185 от ЗДвП, за извършено нарушение по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОДМВР - Пазарджик да заплати на адвокат С. Ж. П. – АК - Пловдив, със служебен адрес: гр. Пловдив, пл. „Съединение“ № 3, ет. 4, офис 411, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА вр. чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, сумата в размер на 400 лв. (четиристотин лева), представляваща разноски за адвокатско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд - Пазарджик.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____